NN 59/2021 (28.5.2021.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-360/20-9 od 28. siječnja 2021.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1155

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda dr. sc. Sanje Otočan, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Ante Galića, članova vijeća te više sudske savjetnice Lane Štok, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d., Z., koji zastupa opunomoćenik B. A., odvjetnik u Z., protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada U1. – C. d. U., U1. – U.2, kojeg zastupa opunomoćenik D. Š., odvjetnik u Z., na sjednici vijeća održanoj 28. siječnja 2021.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje dopunskog rješenja tuženika, klasa: UP/I-344-03/17-11/54, urbroj: 376-05-3-20-25 od 7. rujna 2020.

II. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova upravnog spora.

III. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi, Gradu U.1 – C. d. U., nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 3.125,00 (tri tisuće sto dvadeset i pet) kn u roku od 30 dana od dostave ove presude.

IV. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Točkom I. izreke osporavanog dopunskog rješenja tuženika utvrđeno je da je tužitelj (HT) infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada U.1 navedenima u potvrdi Istarske županije, Grada Umaga, Upravnog odjela za upravljanje imovinom, izgradnju i održavanje, klasa: 344-01/14-01/01, urbroj: 2105-05-05/11-20-27 od 5. lipnja 2020., na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u daljnjem tekstu: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, br. 2017-16-0331-002-001, a koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanja svoje EKI.

Točkom II. izreke rješenja utvrđuje se da je HT infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama u vlasništvu Grada U.1 navedenima u potvrdi Istarske županije, Grada Umaga, Upravnog odjela za upravljanje imovinom, izgradnju i održavanje, klasa: 344-01/14-01/01, urbroj: 2105-05-05/11-20-28 od 5. lipnja 2020., koje su u vlasništvu Grada U.1 i na kojima HT ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, a koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanja svoje EKI.

Točkom III. izreke rješenja utvrđeno je da je HT infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama na području Grada U.1 – pomorskom dobru u općoj uporabi, navedenima u potvrdi Istarske županije, Grada Umaga, Upravnog odjela za upravljanje imovinom, izgradnju i održavanje, klasa: 344-01/14-01/01, urbroj: 2105-05-05/11-20-29 od 5. lipnja 2020., koje su u vlasništvu Grada U.1 i na kojima HT ima izgrađenu prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, a koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanja svoje EKI.

Točkom IV. izreke rješenja utvrđeno je da količinu i vrstu EKI iz tog rješenja čine trase kabelske kanalizacije elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu za pravo puta.

Točkom V. izreke rješenja utvrđena je godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz tog rješenja (osim kč.br. 4624/13 k.o. U.1) prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI sukladno podacima iz Elaborata o pravu puta i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišno-knjižnog odjela Buje, Općinskog suda u Pazinu, dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknada i načina obračuna određenima Pravilnikom o potvrdi i naknadi o pravu puta (»Narodne novine«, 152/11., 151/14. i 95/17.).

Točkom VI. izreke rješenja utvrđeno je da Grad U.1 ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz toga rješenja od 27. siječnja 2017.

Točkom VII. izreke rješenja obvezuje se tužitelj u roku od osam dana od primitka toga rješenja obračunati godišnju naknadu za pravo puta na temelju parametara iz toga rješenja te obračun sa svim podacima dostaviti tuženiku i Gradu U.1.

Točkom VIII. izreke rješenja obvezuje se tužitelj u roku od deset dana od primitka rješenja platiti Gradu U.1 naknadu za pravo puta iz tog rješenja za prvu, drugu, treću i četvrtu godinu, a svaku sljedeću godišnju naknadu platiti u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena.

Točkom IX. izreke rješenja naloženo je Gradu U.1 omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz toga rješenja.

Protiv rješenja tuženika tužitelj podnosi tužbu iz svih, zakonom propisanih razloga. U tužbi u bitnom navodi da u konkretnom slučaju tuženik nije imao osnove za donošenje dopunskog rješenja jer je riječ o novom postupku pred tuženikom, pokrenutom novim zahtjevom Grada U.1 od 7. srpnja 2020., slijedom čega tuženik može utvrditi obvezu tužitelja na plaćanje naknade za pravo puta isključivo od dana podnošenja novog zahtjeva. Naglašava da je po zahtjevu Grada U.1 od 27. siječnja 2017. tuženik donio rješenje, klasa: UP/I-344-03/17-11/54, urbroj: 376-10-19-12 od 17. siječnja 2019. kojim je utvrdio da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na određenim nekretninama u vlasništvu Grada U.1 odnosno nekretninama – pomorskom dobru u općoj uporabi, navedenima u Elaboratu o pravu puta. Tim je rješenjem utvrđeno da Grad U.1 ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta. Iz navedenoga tužitelj zaključuje da je donošenjem rješenja tuženika od 17. siječnja 2019. riješeno o pravima i obvezama tužitelja i Grada U.1, kao stranaka u postupku pokrenutom zahtjevom Grada U.1 od 27. siječnja 2017. Da bi upravno tijelo imalo osnove donijeti dopunsko rješenje u istom upravnom postupku, nužno je, prema tvrdnji tužitelja, da ranijim rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka. Smatra da je tuženik u konkretnom slučaju riješio pitanja koja nisu bila predmet upravnog postupka u kojemu je doneseno rješenje od 17. siječnja 2019. Ističe da je prema članku 5. stavku 2. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (u daljnjem tekstu: Pravilnik) podnositelj zahtjeva dužan prije okončanja postupka dostaviti dokaz o vlasništvu odnosno dokaz da je upravitelj općeg dobra za koje traži naknadu. Navodi da je u konkretnom slučaju osporavanim rješenjem tuženika odlučeno o pravima i obvezama tužitelja i Grada U.1 tek nakon podnošenja novog zahtjeva, nakon što je Grad U.1 dostavio dokaze o vlasništvu nekretnina. Zaključuje da dokaz o vlasničkopravnom statusu predmetnih nekretnina Grad U.1 nije dostavio u tijeku upravnog postupka koji je okončan rješenjem od 17. siječnja 2019., slijedom čega te nekretnine ne mogu biti predmetom dopunskog rješenja, već se u odnosu na njih mora voditi zaseban upravni postupak. Mišljenja je da je osporavanim dopunskim rješenjem tuženik postupio protivno članku 40. stavku 2. Zakona o općem upravnom postupku (»Narodne novine«, 47/09.; u daljnjem tekstu: ZUP) kojim je propisano da se postupak koji se pokreće na zahtjev stranke smatra pokrenutim u trenutku predaje urednog zahtjeva stranke javnopravnom tijelu. Ističe da tuženik nije dao nijedan valjani razlog zbog čega zahtjev Grada U.1 od 7. srpnja 2020. smatra zahtjevom za donošenje dopunskog rješenja, a ne novim zahtjevom. Tužitelj nadalje smatra da je donošenjem osporavanog rješenja suprotno ZUP-u i Pravilniku, tuženik Gradu U.1 neosnovano priznao pravo na naknadu za pravo puta za razdoblje u kojemu ne postoji tužiteljeva obveza plaćanja naknade. Poziva se na članak 5. stavak 4. Pravilnika koji propisuje da tuženik utvrđuje godišnju naknadu za pravo puta za razdoblje od zaprimanja zahtjeva podnositelja. Da je tuženik u konkretnom slučaju postupio u skladu s mjerodavnim propisima, kao dan početka naplate naknade za pravo puta utvrdio bi dan podnošenja zahtjeva, 7. srpnja 2020., a ne 27. siječnja 2017. tj. dan podnošenja zahtjeva o kojemu je odlučeno rješenjem od 17. siječnja 2019. Tužitelj zaključno ističe da se naknada za pravo puta plaća isključivo vlasniku odnosno upravitelju nekretnine koji može dokazati svoje pravo vlasništva odnosno upravljanja. Smatra da je u slučaju nekretnina za koje se vlasničkopravni status u postupku pred tuženikom dokazuje potvrdama ili odlukama nadležnih tijela nakon provedenog »prvobitnog upravnog postupka« i donošenja »prvobitnog rješenja tuženika«, datumom od kojega je moguće dokazati izvanknjižno vlasništvo valja smatrati datum izdavanja takve potvrde odnosno odluke. U razdobljima koja prethode potvrdi ili odluci podnositelj zahtjeva nije imao dokaz o vlasništvu. Predlaže usvajanje tužbenog zahtjeva i poništavanje osporavanog dopunskog rješenja tuženika. Traži naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 3.125,00 kn.

U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom ističe da je praksa donošenja dopunskih rješenja u slučajevima kao što je konkretni potvrđena kao zakonita nizom presuda ovoga Suda. Među ostalim, poziva se na presude UsII-188/19, UsII-387/19 i UsII-302/19 kojima su odbijeni tužbeni zahtjevi za poništenje dopunskih rješenja tuženika. Ističe da je razlog donošenja dopunskog rješenja u konkretnom slučaju činjenica što rješenjem od 17. siječnja 2019. nisu riješena sva pitanja u vezi s predmetnom upravnom stvari. Navedenim rješenjem nije odbijen zahtjev u odnosu na dio nekretnina obuhvaćenih zahtjevom niti je obustavljen upravni postupak. Rješenjem od 17. siječnja 2019. utvrđen je infrastrukturni operator i određena naknada za pravo puta u odnosu na nekretnine za koje je na temelju dostavljenih dokaza utvrđeno da su u vlasništvu Grada U.1. O ostalim nekretninama obuhvaćenim Elaboratom o pravu puta, na kojima se cijelo vrijeme nalazi EKI tužitelja, a za koje Grad U.1 nije dostavio dokaz o vlasništvu, nije riješeno rješenjem od 17. siječnja 2019. Grad U.1 je 7. srpnja 2020. dostavio dokaze o izvanknjižnom vlasništvu nekretnina koje se odnose na istu upravnu stvar i koje su